

Arrest

nr. 62 893 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn echtgenote dienen op 23 juli 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Een consultatie van de Europese Vision-databank bracht aan het licht dat de Italiaanse autoriteiten op 12 juli 2010 een visum type C uitgereikt hadden aan verzoeker en zijn echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekt de Italiaanse autoriteiten op 20 augustus 2010 om verzoeker en zijn gezin over te nemen, gelet op het gestelde in artikel 9.2. van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet binnen de vastgestelde termijn reageerden op de vraag tot overname werden zij, gelet op artikel 18 §7 van de Dublin II-verordening, geacht in te stemmen met het overnameverzoek. Dit wordt door de verwerende partij expliciet gemeld aan de Italiaanse autoriteiten op 29 november 2010.

1.4. Op 29 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 5 januari 2011 wordt de onder punt 1.4. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid treft op 6 januari 2011 ten aanzien van verzoeker en zijn gezin beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Zij tekenen tegen deze beslissingen alsook tegen de onder punt 1.5. vermelde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.7. Op 25 januari 2011 zendt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een brief waarin zij verzoeker en zijn gezin mededen dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingetrokken werd. Op 27 januari 2011 wordt de raadsman van verzoeker en zijn gezin eveneens meegedeeld dat de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) ingetrokken werden.

1.8. Op 2 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag op grond van artikel 9ter ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing.

1.9. Ten gevolge van de intrekking van de in punt 1.5. en 1.6. vermelde beslissingen en het niet reageren binnen de vooropgestelde termijn van 15 dagen op de vraag om gehoord te worden, stelt de Raad op 8 maart 2011 bij arrest nr. 57 547 en 57 548 de afstand van het geding vast.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Redenen:

Het aangehaalde medisch dossier kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid tot reizen, de behandelingsmogelijkheden, en de toegankelijkheid dienen bekeken te worden ten opzichte van Italië (in plaats van Armenië, het herkomstland van betrokkene, daar Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkenen in het kader van de Dublin-akkoorden.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene, M. D. {...}, behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, nl. Italië.

Dat de arts-attaché concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysische integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van overname, nl. Italië, voorhanden is.

Stelt zich dus enkel nog de vraag naar de toegankelijkheid van de behandeling in Italië, het land van overname. Asielzoekers hebben er het recht om zich in te schrijven in het “Italian National Health System” en verkrijgen gezondheidszorg aan dezelfde voorwaarden en op gelijke grond als de Italiaanse onderdanen. Zodoende kunnen ze er beroep doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen.

Daarenboven kreeg Italië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te

ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Italië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, nl. Italië.

Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.10. Op 16 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker en zijn gezin de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

2. Over de rechtspleging

2.1.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker om hem het voordeel van "volledig kosteloze rechtsbijstand" te verlenen.

2.1.2. De Raad merkt op dat het beroep werd ingediend op 18 maart 2011 zijnde voor 1 april 2011, zodat vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure bijgevolg kosteloos is. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het verzoek.

2.2. Verzoeker heeft de Raad op 21 april 2011 een repliekmemorie toegezonden via aangetekende zending. Bij wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (BS 31 december 2010) werd de annulatieprocedure bij de Raad evenwel hervormd. De repliekmemorie werd afgeschaft en vervangen door een synthesesmemorie die, ingevolge artikel 39/81, derde lid van de Vreemdelingenwet, enkel vereist is wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging ervan vereist. Verzoekers repliekmemorie wordt derhalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Verweerster verklaart in de bestreden beslissing dat enkel rekening kan worden gehouden met het medisch attest opgesteld door een Belgisch geneesheer en dat geen rekening kan worden gehouden met het doktersattest opgesteld door een dokter in Armenië. Nochtans is verzoeker voor hij met zijn familie de reis naar België ondernam, bij een dokter in Armenië op raadpleging geweest teneinde in de mogelijkheid te zijn om aan de Belgische autoriteiten uit te leggen dat hij ernstig ziek was. Een dokter in Armenië is het best geplaatst om de diagnose te stellen van verzoeker. Bij de diagnose van de aandoening van verzoeker, gemaakt door een Belgisch arts, moet steeds rekening gehouden worden met het probleem van verzoeker om zich uit te drukken in zijn moedertaal, zodat verkeerde interpretaties zeker niet uit te sluiten zijn, en een al te lichte inschatting van het ziektebeeld van verzoeker niet geheel onmogelijk is. Als een Belgisch controlearts-attaché de (in se al positieve en minimale) diagnose van een ander Belgisch arts controleert, dan hoeft het geen betoog dat er geen speciale onderzoeken werden uitgevoerd met betrekking tot de aandoening van verzoeker. Dr. Tordeur schrijft voor dat verzoeker best een behandeling zou volgen bij een specialistneuroloog, die beter geplaatst is om de gezondheidstoestand van verzoeker op te volgen. Welnu, verzoeker heeft zich aangeboden bij Dr. J. VAN DEUN, Neuroloog met standplaats te 3600 GENK, Weg naar As 21/25, die verzoeker heeft onderzocht en een medisch attest heeft ingevuld. Volgens Dr. J. VAN DEUN is een "stricte opvolging in neurologisch midden" noodzakelijk op een continue basis. Daar waar verweerster in de bestreden beslissing slechts een algemeen beeld schetst over een eventuele mogelijkheid van medische behandeling van verzoeker ingeval en voorzover verzoeker zou worden overgebracht naar Italië, biedt zulks evenwel helemaal geen concrete garanties op een effectieve en onmiddellijke medische opvang van verzoeker in het Italiaanse systeem van gezondheidszorg. Zoals verweerster het

zelf aangeeft, dient verzoeker vooraleer te kunnen genieten van bepaalde medische hulp, eerst heel wat administratieve formaliteiten te vervullen. Tegen de tijd dat die formaliteiten in orde zijn en verzoeker uitsluitel heeft over het feit of hij al dan niet kan genieten van de gezondheidszorg, kan hij al het slachtoffer geworden zijn van een nieuwe aanval van epilepsie, met alle bijkomende gevolgen vandien. Niet alleen heeft verzoeker beroep aangetekend tegen de beslissing van verweerster om verzoeker over te dragen aan de Italiaanse overheden (op het moment van de redactie van dit verzoekschrift is het rolnummer van die procedure nog niet bekend). bovendien moet worden opgemerkt dat de Italiaanse overheid zelf geen enkele garantie of zekerheid aan verzoeker heeft gegeven in verband met een eventuele opvang van verzoeker in het Italiaanse systeem van gezondheidszorg. Zolang verzoeker over de mogelijkheid beschikt tot het correct nemen van de nodige medicatie, zal er allicht een zekere stabilisering van zijn aandoening mogelijk zijn. Als hij de nodige medicatie echter niet meer verkrijgt omwille van bijvoorbeeld administratieve of logistieke problemen, dan wijzigt natuurlijk de gezondheidstoestand van verzoeker op ernstige wijze en bestaat er mogelijks WEL een risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker. De opmerking van verweerster dat Italië enkele Europese Verdragen en Richtlijnen in nationaal recht zou hebben omgezet, betekenen geenszins dat verzoeker automatisch en onmiddellijk zal kunnen genieten van de voorzieningen volgens het Italiaanse systeem van gezondheidszorg, temeer daar de Italiaanse autoriteiten desbetreffend geen enkele garantie aan verweerster hebben gegeven. Aangezien er op dat punt geen duidelijkheid werd verschaft door verweerster en er aldus geen enkele zekerheid bestaat over het feit of de heer M. {...} in Italië onmiddellijk de voor hem levensnoodzakelijke medische verzorging kan genieten die hij momenteel in België geniet, menen verzoekers dat verweerster in casu heeft gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerster had op zijn minst bij de Italiaanse autoriteiten moeten navragen of deze autoriteiten, ingeval van overdracht van verzoeker, onmiddellijk de nodige medicatie en gezondheidszorgen ter beschikking van verzoeker kon stellen. In casu bestaat hierover niet de minste duidelijkheid. Daarnaast en daarenboven wensen verzoekers op te merken dat zij inmiddels reeds meer dan acht maanden ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijven en inmiddels een behandeling werd gestart van verzoeker sub 1 teneinde zijn ziekte onder controle te houden, zodat het a) niet (langer) de Italiaanse overheid zou zijn die het asielverzoek van verzoekers zou moeten behandelen en b) het getuigt van weinig ernst in hoofde van verweerster indien zij van verzoeker sub 1 zou verlangen om de behandeling die in België werd gestart onmiddellijk stop te zetten, vervolgens naar Italië te reizen en daar een administratief dossier in te dienen teneinde misschien en hopelijk binnen enkele weken de opstart van een nieuwe geneeskundige behandeling te mogen verwachten. Verweerster kan geen enkele garantie geven op een continuïteit in de geneeskundige behandeling van verzoeker sub 1. Het loutere feit dat er een systeem van opvang en behandeling bestaat in Italië, impliceert geenszins dat verzoeker als "vreemdeling" onmiddellijk in aanmerking zou komen voor een behandeling in Italië. Sinds begin maart 2011 hebben de Italiaanse overheden momenteel hun handen meer dan vol met de vluchtelingenstroom die op gang is gekomen na de revoluties in verscheidene staten in Noord-Afrika (Libië, Tunesië, Bahrein...), zodat de kans dat verzoeker onmiddellijk een geneeskundige behandeling zal krijgen, zeer klein en misschien zelfs onbestaande is. Zowel de behandelend arts als de controlegeneesheer zijn het er blijkbaar over eens dat een continue medische behandeling voor verzoeker sub 1 levensnoodzakelijk is en dat een continue begeleiding van verzoeker sub 1 levensnoodzakelijk is. Totnogtoe heeft zijn echtgenote zich ontfemd over deze zorgtaak. In de gegeven omstandigheden, wetende dat de Italiaanse overheid momenteel reeds kreunt onder de toevloed aan asielzoekers en aan de andere Europese lidstaten zelfs heeft gevraagd om te helpen bij de opvang van de nieuwe asielzoekers, komt het ongepast voor om verzoeker uit te wijzen precies naar Italië, terwijl verzoeker momenteel reeds een goede behandeling geniet in België."

3.1.2. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.3. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land

waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Vooreerst dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

3.1.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote op 23 juli 2010 een asielaanvraag indienden. Zij werden geïnterviewd door de verwerende partij om te bepalen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag, dit in toepassing van de Dublin II-verordening. Hieruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoeker diende daarnaast op 29 november 2010 ook een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de feitelijke gegevens van het administratief dossier blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing reeds onderzoeksdaeden werden uitgevoerd om vast te stellen welke de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag en dat het op 21 oktober 2010 vaststond dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn, aangezien aan verzoeker en zijn echtgenote op 12 juli 2010 een visum type C werd afgeleverd door de Italiaanse overheid. Dit gegeven, samen met de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer. Bijgevolg dienden de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of verzoeker naar Italië kon teruggestuurd worden en of daar de nodige medische behandeling(en) ter beschikking zijn van verzoeker.

3.1.5. Ter ondersteuning van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker de volgende documenten bijgevoegd:

- zijn paspoort;
- een "*Medisch bulletin van 19 oktober 2004, opgesteld in het Russisch*";
- een "*gedetailleerd medisch attest van Dr. T. {...} dd. 03/09/2010*".

Inzake het "*Medisch bulletin van 19 oktober 2004*" licht verzoeker in zijn aanvraag toe dat het werd opgesteld door zijn geneesheer in Armenië met een omschrijving van zijn ziektebeeld, en dat hij niet in de mogelijkheid was om dit document te laten vertalen door een beëdigd vertaler, omdat de medische informatie in het document specifiek was en door een vertaler mogelijk niet correct zou vertaald worden. Bij het bespreken van zijn medische problematiek wordt uitsluitend verwezen naar het medisch attest van dr. T., de Belgische arts.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift wordt in de bestreden beslissing geenszins gesteld dat geen rekening gehouden kan worden met het attest opgesteld in het Russisch. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de attaché-geneesheer in zijn medisch advies van 5 januari 2011 verwijst naar de medische attesten van dokter T., de Belgische arts die verzoeker onderzocht heeft. Op grond van deze informatie heeft de geneesheer-attaché geoordeeld dat verzoeker lijdt aan epilepsie, diplopie met horizontale nystagmus (dubbelzicht) en een parese graad 4 (d.i. lichte krachtsvermindering). Volgens de geneesheer-attaché is opvolging door een neuroloog en levenslange behandeling noodzakelijk. Deze medische behandeling is beschikbaar in Italië zodat er geen medisch bezwaar is tegen de overname door Italië. Met zijn betoog dat geen rekening werd gehouden met het in het Russisch opgestelde document maakt verzoeker niet aannemelijk dat de medische problematiek waar hij aan lijdt door de Belgische arts, die verzoeker trouwens zelf geconsulteerd heeft, verkeerd of onvolledig beoordeeld werd. Verzoeker brengt geen gegevens bij waaruit blijkt dat het in het Russisch opgestelde document andere informatie bevat. Bovendien verwijst verzoeker in zijn aanvraag op grond

van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de inhoud van zijn medische problematiek volledig naar de medische attesten opgesteld door de Belgische arts. Deze medische problematiek noch de ernst ervan worden overigens betwist door de verwerende partij zodat verzoekers betoog dat zijn medische situatie mogelijk te licht werd ingeschat grondslag mist. In casu dient trouwens te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de verzoekende partij de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker heeft nagelaten enige vertaling bij te voegen van het *“Medisch bulletin van 19 oktober 2004”* en evenmin heeft hij – buiten de vermelding dat hij dit niet kon laten vertalen – in zijn aanvraag enige verdere uitleg gegeven omtrent dit medisch bulletin. Verzoeker heeft zijn aanvraag voor de rest volledig gebaseerd op de Belgische medische attesten die hij heeft bijgebracht en die gedetailleerd waren zodat het niet onzorgvuldig is van de overheid om op basis van deze gegevens te oordelen over de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.1.6. Verzoeker stelt dat hij zich op aanraden van dokter T. heeft aangeboden bij dokter J.V.D. en dat volgens deze specialist een continue *“stricte opvolging in neurologisch midden”* noodzakelijk is. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van dokter J.V.D. van 13 januari 2011.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Ofschoon het medisch attest dateert van vóór de bestreden beslissing, kan geen rekening worden gehouden met dit attest aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij kennis had van dit attest ten laatste op het moment van de bestreden beslissing. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest van dokter J.V.D. van 13 januari 2011 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

3.1.7. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen concrete garanties worden gegeven dat hij effectief en onmiddellijk medische opvang zal krijgen in Italië.

De Raad wijst erop dat het bestuur bij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op basis van de door de aanvrager aangebrachte stukken, twee aspecten dient te beoordelen: of de aanvrager lijdt aan een ernstige ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en of er een adequate behandeling voorhanden is in zijn land van herkomst of land van verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er voor verzoekers ziekte een medische behandeling voorhanden is in Italië, een vaststelling die verzoeker overigens niet betwist. Daarenboven wordt ook gemotiveerd dat verzoeker als asielzoeker in Italië in aanmerking komt voor gezondheidszorg:

“Allereerst dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid tot reizen, de behandelingsmogelijkheden, en de toegankelijkheid dienen bekeken te worden ten opzichte van Italië (in plaats van Armenië, het herkomstland van betrokkene, daar Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkenen in het kader van de Dublin-akkoorden.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene, M. D. {...}, behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, nl. Italië.

Dat de arts-attaché concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van overname, nl. Italië, voorhanden is.

Stelt zich dus enkel nog de vraag naar de toegankelijkheid van de behandeling in Italië, het land van overname. Asielzoekers hebben er het recht om zich in te schrijven in het "Italian National Health System" en verkrijgen gezondheidszorg aan dezelfde voorwaarden en op gelijke grond als de Italiaanse onderdanen. Zodoende kunnen ze er beroep doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen.

Daarenboven kreeg Italië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Italië."

Waar verzoeker stelt dat er geen concrete garanties worden gegeven inzake de onmiddellijke beschikbaarheid van een behandeling, wijst de Raad erop dat verzoeker zich beperkt tot een hypothetisch betoog zonder concrete indicaties voor te leggen waaruit blijkt dat hij mogelijk geen toegang zou krijgen tot medische zorgen in Italië. Verzoeker beperkt zich immers tot de loutere stelling dat Italië door de vluchtelingenstroom vanuit Noord-Afrika niet of nauwelijks zal kunnen voorzien in een geneeskundige behandeling doch onderbouwt dit geenszins met concrete gegevens waaruit de waarachtigheid van dit argument blijkt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing helemaal niet aan dat verzoeker heel wat administratieve formaliteiten zal moeten vervullen alvorens hij kan genieten van medische bijstand. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker een beroep zal kunnen doen op kosteloze medische bijstand en gratis medicatie zodat verzoekers betoog dat het een hele tijd zal duren vooraleer hij uitsluitel krijgt over de vraag of hij al dan niet kan genieten van gezondheidszorg niet ernstig is. Deze argumentatie van verzoeker kan geen afbreuk doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing, met name het feit dat uit het door verzoeker voorgelegde medisch attest blijkt dat verzoeker een aandoening heeft waarvoor een behandeling beschikbaar én toegankelijk is in Italië waardoor er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen terugkeer naar dat land. Ook het feit dat verzoeker hier meer dan acht maanden verblijft en reeds een behandeling volgt, doet hieraan geen afbreuk. Het betoog van verzoeker, beperkt tot een loutere bewering, is niet van dien aard dat het de informatie verstrekt door de ambtenaar-geneesheer die rekening heeft gehouden met verzoekers concrete situatie, kan weerleggen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Het versturen van een persoon, van wie men weet dat deze een ernstige en permanente medische begeleiding nodig heeft, naar een derde land dat GEEN ENKELE garantie heeft geboden omtrent de mogelijkheid tot overname van deze medische zorg, maakt dat deze persoon het slachtoffer kan worden van een gebrek aan afdoende of correcte medicatie, hetgeen voor deze persoon een levensbedreigende situatie teweegbrengt. In dat geval bestaat er aldus een ernstig risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel waarin een grondbeginsel wordt opgenomen dat alle personen beschermt tegen folteringen en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Y. HAECK en V. STAELENS stellen dienaangaande het volgende: "Het absolute verbod dat opgelegd is door artikel 3 EVRM geldt eveneens in uitzettings- of deportatiezaken, dan wel uitleveringszaken. Eénmaal er substantiële aanwijzingen zijn dat een persoon die dreigt uitgezet of uitgeleverd te worden, in het ontvangstland reëel gevaar loopt het voorwerp te zullen zijn van handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM dan is de kous af en mag die persoon niet uitgezet of uitgeleverd worden op straffe van veroordeeld te worden in Straatsburg." (Y.HAECK en V.STAELENS, "art. 3 EVRM", in VANDE LANOTTE, 1 en HAECK, Y (eds), Handboek EVRM. Deel 2: artikelsgewijze commentaar, Volume 1, Antwerpen, Intersentia, 2004, p 221-222) Dit principe werd herhaald door het Hof in een arrest Saadi It. Italië van 28.02.2008. "In dit opzicht onderlijnt het Hof dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen, die in principe het respect garanderen van fundamentele mensenrechten op zichzelf niet voldoen om een adequate bescherming

tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren, wanneer zoals in dit geval, betrouwbare bronnen melding maken van praktijken van de autoriteiten, ongetolereerd door deze laatste, die manifest ingaan tegen de principes van het Verdrag. Zelfs al zouden de Tunesische autoriteiten de diplomatieke garanties gegeven hebben zoals gevraagd door Italië, dan nog stelt dit het Hof niet vrij van een onderzoek of deze garanties effectief bescherming zouden bieden op een bescherming van de betrokkene tegen een risico op een vernederende behandeling.” Uit het voorgaande blijkt dat de Belgische overheid zich niet zonder meer kan verschuilen achter de zinsnede in de bestreden beslissing dat de Italiaanse autoriteiten dezelfde objectieve garanties zouden bieden als België. In casu biedt Italië deze “garanties” trouwens niet eens, aangezien de Italiaanse overheid eenvoudigweg niet eens de moeite heeft gedaan om te antwoorden op het overnameverzoek van de Belgische overheid. Verzoeker vreest, gelet op de afwezigheid van enige garantie in hoofde van de Italiaanse overheid, dat hij buiten het vangnet van de gezondheidszorg in Italië zou kunnen vallen, maar bovendien vreest verzoeker voor een onmiddellijke uitwijzing door de Italiaanse overheid, die hoogstwaarschijnlijk liever niet een “ongeneeslijk zieke persoon” zal willen opvangen omdat dit een impact heeft op het systeem van gezondheidszorg bestemd voor de Italiaanse bevolking. Aldus dreigt verzoeker het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling ingeval hij wordt overgebracht naar Italië, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het EVRM.”

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De bestreden beslissing heeft geen uitstaans met een *“uitwijzing”* daar de bestreden beslissing de beslissing is waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geenszins een effectieve verwijderingsmaatregel naar Italië in. Verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico zal lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er dient te worden benadrukt dat verzoeker met een dergelijke summier uitzetting geen schending aantoonde van artikel 3 van het EVRM. Zoals duidelijk uit de bovenvermelde motivering van de bestreden beslissing blijkt, wordt geoordeeld dat de medische aandoening hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Italië.

De Raad verwijst naar zijn bespreking onder punt 3.1.7. en wijst erop dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt dat verzoekers medische problematiek grondig werd onderzocht en dat er adequate behandelingen voorhanden zijn in Italië. Verzoeker brengt daarnaast ook nu geen (andere) elementen aan waaruit voldoende en concreet blijkt dat hij het risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling. Verzoeker beperkt zich slechts tot het uiten van een vrees dat hij geen behandeling zal krijgen in Italië en dat hij onmiddellijk zal uitgewezen worden maar toont met dergelijk hypothetisch betoog niet aan dat artikel 3 EVRM is geschonden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker machtsmisbruik aan en de schending van het non bis in idem beginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Verzoekers merken op dat verwerende partij, na kennisname van het beroep ingesteld door verzoekers op 18 januari 2011, spontaan de bestreden beslissingen heeft ingetrokken. Het spreekt voor zich dat verwerende partij na intrekking van haar beslissing de mogelijkheid heeft om opnieuw een oordeel te vellen in verband met de aanvraag van verzoeker. Verzoeker stelt in casu evenwel vast dat verweerster op 16 februari 2011 identiek dezelfde beslissing heeft genomen dan de beslissing die zij had genomen op 06 januari 2011. Er wordt door verweerster geen enkel argument aangevoerd waarom zij op 16 februari 2011 een identieke beslissing tot weigering verblijf + bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Verzoeker leidt uit dit gedrag van verweerster af dat verweerster, na kennisname van het beroep ingesteld door verzoeker, tot intrekking van haar eerste bestreden beslissing is overgegaan, louter om het beroep van verzoeker teniet te doen. Als verweerster vervolgens na intrekking van haar eerder genomen beslissing ingevolge beroep, nadien opnieuw identiek dezelfde beslissing neemt zonder nieuwe argumenten, dan schendt verweerster het beginsel non bis in idem, minstens maakt verweerster door deze manier van handelen volgens verzoeker misbruik van haar macht als bestuursorgaan, dit op een manier die schadelijk is voor verzoeker, in die zin dat verzoeker thans opnieuw wordt gedwongen om beroep aan te tekenen tegen de nieuwe beslissingen (die hetzelfde waren als de ingetrokken beslissingen) van 16 februari 2011. Verzoeker meent op basis van al deze redenen dan ook dat de bestreden beslissingen dd. 16 februari 2011 vernietigd dienen te worden.”

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekomt te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van dit artikel. Daargelaten de vaststelling dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de in casu bestreden beslissing niet identiek is aan degene die werd ingetrokken, kan in casu geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen rechtsbeginsel “non bis in idem” houdt in dat eenzelfde feit geen tweemaal of meer mag worden gesanctioneerd met sancties van dezelfde aard. Er valt niet in te zien hoe dit beginsel in de voorliggende zaak toepassing kan vinden.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER